

Miért engedi
Isten a
gonoszt?

Miért engedi Isten a gonoszt?

***"Ne egyetek a jó és a rossz tudásának
fájáról, mert ha esztek róla, bizonyosan
meghaltok."***

1Mózes 2:17

Miért nem tesz Isten valamit a mai világban tapasztalható szenvedés ellen? Miért engedi Isten, hogy egy ártatlan csecsemő megbetegedjen és meghaljon? Tornádók, ciklonok, tájfunok és földrengések tömegeket ölnek meg vagy csonkítanak meg - nem tud Isten tenni valamit ez ellen? Amikor egyetlen hétvége alatt több százan halnak meg balesetekben... "Hát nem szánja meg Isten?" Ameddig a történelem visszanyúlik, az ember szenvedett és halt meg háborúban, dögvészben, éhínségben és szerencsétlenségekben. És végül minden

nemzedékben mindenki meghalt, miután a nagy ellenség, a Halál legyőzte.

Ábel, Ádám fia, akinek áldozata tetszett az Úrnak, halt meg először, mert testvére, Káin megölte. Ma naponta több mint százezer ember hal meg a oldalon. Kórházaink és elmegyógyintézeteink tele vannak szenvedőkkel és haldoklókkal. Nem csoda, hogy sokan csodálkoznak azon, hogy hol van Isten, és mit tesz az emberiség nyomorúságával kapcsolatban.

Job keresi a választ

Az a kérdés, hogy Isten miért engedi meg a rosszat, nem új keletű; gondolkodó férfiak és nők minden korban feltették már ezt a kérdést. Több ezer évvel ezelőtt Isten hűséges szolgája, Jób személyesen is foglalkozott azzal, hogy felfedezze saját szenvedésének értelmét. Ennek feljegyzését a Biblia egyik könyve tartalmazza, amely Jób nevét viseli. E könyv első verse arról tájékoztat bennünket, hogy Jób becsületes ember volt, aki félte Istent és kerülte a bűnt.

Jób jó módú ember volt, akit az Úr anyagi szempontból bőségesen megáldott. "Vagyona ... hétezer juh, háromezer teve, ötszáz igás ökör, ötszáz szamárnő és igen nagy háznép volt, úgyhogy ez az ember volt a legnagyobb a kelet minden embere között." (Jób 1:3). Jóbot is nagy családdal áldotta meg az Úr, és azt kívánta, hogy ők is áldottak legyenek a által. Jób imádkozott családjáért, és áldozatot mutatott be, mert "lehet, hogy fiaim vétkeztek, és szívükben átkozták Istent". 1Mózes 2:4-5

De olyan élmények vártak Jóbra, amelyekre nem volt teljesen felkészülve. A Sátán, Isten és az emberek nagy ellenfele azzal vádolta az Úrnak ezt a szolgáját, hogy csak azért hűséges Istenhez, mert az Úr megáldotta őt a bőséggel. E vádra válaszul Isten megengedte a Sátánnak, hogy csapásokat mérjen Jóbra, hogy próbára tegye hűségét. Isten nem kételkedett az eredményben, és bölcsességében tudta, hogy az általa megengedett átmeneti szenvedés végül nagy áldásnak fog bizonyulni Jób számára.

Job nagy bajba került. "Egy nap, amikor Jób fiai és lányai a legidősebb testvér házában lakomáztak és bort ittak, egy hírnök jött

Jóbbhoz, és azt mondta: "Az ökrök szántottak, a szamarak pedig a közelben legeltek, a szabírok pedig megtámadták és elszöktek velük. A szolgálát kardélre hányták, és csak én menekültem meg, hogy elmondjam neked!".

Míg ő még beszélt, jött egy másik hírnök, és azt mondta: "Isten tüze leesett az égből, és elégette a juhokat és a szolgálát, és én vagyok az egyetlen, aki megmenekült, hogy elmondhassa nektek!".

Miközben még beszélt, egy másik hírnök jött, és azt mondta: "A káldeusok három portyázó csapatot alakítottak, és lecsaptak a tevéitekre, és elrabolták őket. A szolgálát kardélre hányták, és én vagyok az egyetlen, aki megmenekült, hogy elmondhassam nektek!".

Miközben még beszélt, egy másik hírnök is jött, és így szólt: "Fiaid és lányaid a legidősebb testvér házában lakomáztak és bort ittak, amikor hirtelen hatalmas szél söpört be a sivatag felől, és a ház négy sarkába csapott. Rájuk omlott, és meghaltak, és én vagyok az egyetlen, aki megmenekült, hogy elmondhassam neked!". Jóbb 1:13-19

Job Még mindig hűséges

Jób így reagált ezekre a rossz hírekre: "Meztelenül jöttem ki anyám méhéből, és meztelenül fogok távozni. Az Úr adta, és az Úr elvette; dicsértessék az Úr neve. Mindezzel együtt Jób nem vétkezett, amikor Istent vádolta rosszal". Azt olvassuk, hogy "mindezekben Jób nem vétkezett, és nem vádolta Istent ostobasággal". (21. és 22. vers). Aztán Isten megengedte, hogy további bajok érijék Jóbot. Elvették az egészségét. Megsújtotta "fájdalmas sebek gyötörték a talpától a feje búbjáig. Ekkor Jób fogott egy törött cserépdarabot, és azzal kaparta magát, miközben a hamu között ült.

A felesége azt mondta neki : "Még mindig megőrzöd a becsületedet? Átkozd meg Istent és halj meg! Ő így válaszolt: Te úgy beszélsz, mint egy ostoba asszony. Fogadjuk el a jót Istentől, és ne a bajt? Mindezzel Jób nem vétkezett abban, amit mondott." Jób 2:7-10

Jób nem fordult el Istentől, amikor baj érte, mint oly sokan tették az idők során. Legfőbb gondja az volt, hogy megtudja, miért engedte meg Isten, hogy ilyen keserű tapasztalatokkal

sújtsa őt, és könyvében végig megtaláljuk ennek a megértésnek a keresésének a bizonyítékait. Miután Jóbot betegség sújtotta, három barátja eljött, hogy megvigasztalja. Később a könyvben arról értesülünk, hogy az általuk Jóbnak kifejtett nézetek nem voltak helyesek. Jób 42:7

Jób és három barátja fejezetről fejezetre filozofálgat. Az egész arra fut ki, hogy Jób barátai szerint azért szenvedett, mert elkövetett néhány súlyos bűnt, amelyeket eltitkolt előlük, és amelyeket nem bánt meg és nem kért bocsánatot Istentől. Jób természetesen tudta, hogy nem tökéletes, de azt is tudta, hogy nem szándékosan vétett Isten törvényei ellen, ezért nem fogadta el ezt a magyarázatot.

A gonosz emberek boldogulnak

Jób tudta, hogy a gonosz emberek gyakran boldogulnak, és látszólag megmenekültek a sokakat sújtó gonoszságoktól. Ezért válaszolt barátainak : " Miért boldogulnak a gonoszok, megöregedve és megerősödve? Megélik, hogy gyermekeik felnőnek és letelepednek, és élvezik unokáikat. Otthonuk biztonságban van

minden félelemtől, és Isten nem bünteti őket. Bikáik soha nem szaporodnak el. Teheneik borjakat szülnek, és soha nem vetélnek el. Hagyják, hogy gyermekeik úgy szaladgáljanak, mint a bárányok. A kicsik ugrálnak és táncolnak. Tamburával és hárfával énekelnek. Fuvola hangjára ünnepelnek. Jólétben töltik napjaikat, majd békében szállnak le a sírba." Jób 21:7-13

Jób tudta ugyan, hogy a barátai által kínált magyarázat nem az igazi, mégsem értette, hogy Isten miért engedi meg neki, hogy ilyen súlyosan szenvedjen. Gyönyörű, költői módon írja le a megértés keresését: "Keletre megyek, de ő nincs ott. Nyugatra megyek, de nem találom őt. Északon nem látom őt, mert el van rejtve. Délre nézek, de el van rejtve. B de ő tudja, hová megyek. És amikor megpróbál engem, olyan tisztán jövök ki belőle, mint az arany." Jób 23:8-10

Isten válasza

E figyelemre méltó könyv harmincnyolcadik fejezetétől kezdve az Úr válaszol Jób keresésére. Ez a válasz nagyrészt kérdés formájában fogalmazódik meg. A sok kérdés

arra hivatott emlékeztetni Jóbot, hogy valójában nagyon keveset tud Istenről, és mivel korlátozott ismeretei miatt minden olyan területen, ahol az Úr megnyilvánul, nem szabadna meglepődnie azon, hogy nem érti teljesen, miért engedi meg neki, hogy szenvedjen.

Nem fontos ezt a nézőpontot szem előtt tartanunk? Amikor azt kérdezzük, hogy Isten miért nem tesz valamit az emberi szenvedés ellen, nem feltételezzük-e, hogy ha Isten rendelkezne a mi intelligenciánkkal, akkor bizonyára tenne valamit? És akkor talán, ha nem látjuk kívánságaink teljesülését, hajlamosak lehetünk kételkedni abban, hogy van Isten. Ha azon kapjuk magunkat, hogy ezt a megközelítést követjük, jó lenne elgondolkodni azokon a kérdéseken, amelyeket Isten Jóbnak tett fel.

Ezek a kérdések négy fejezetben szerepelnek. Mindegyik Isten teremtésének csodáira vonatkozik. Isten megkérdezi Jóbot, hogy jelen volt-e, amikor a föld alapjait lerakta; hogy megértette-e azokat a törvényeket, amelyek a tenger árapályát irányítják. A különböző madarak és állatok, sőt a tenger

nagy szörnyetegeinek ösztöneiről és szokásairól is kérdezi. Aztán megkérdezik Jóbot, hogy meg tudja-e magyarázni a bölcsességet és a hatalmat, amelyet a teremtés e csodái képviselnek.

Ahogy a kihallgatás folytatódik, Jób félbeszakítja és azt mondja: , " Én semmi vagyok - hogyan is találhatnám meg a válaszokat? A kezemmel eltakarom a számat. Már így is túl sokat mondtam. Nincs több mondanivalóm." Jób 40:4-5

Fontos lecke mindenkinek

Jób kezdte megérteni, hogy nem az ő dolga, hogy saját korlátozott felfogása szerint ítélkezzen Isten felett. Ez mindannyiunk számára is jó lecke. Nem a mi dolgunk, hogy elveszítsük az Istenbe vetett hitünket, vagy akár csak kritizáljuk Őt. A helyes hozzáállás az alázat, és az, hogy komolyan keressük a választ kérdéseinkre az egyetlen megfelelő forrásból, Isten Igéjéből.

Jób végre megtudta, mit jelentett számára a súlyos megpróbáltatás. Megtanulta, hogy

annak szeretetteljes célja az volt, hogy tisztábban megértse Istent, hogy hűségesebben és nagyobb megbecsüléssel szolgálhassa őt. Erről a tisztább megértésről úgy beszél, hogy "látta" az Urat, ahelyett, hogy csak hallott volna róla. "Hallottam rólad a fülem hallásával, de most a szemem lát téged". (Jób 42:2-5). Mivel a megértésnek ilyen gazdagságára tett szert, Jób számára a szenvedés rövid időszaka bizonyára igen értékes tapasztalatnak tűnt.

Amellett, hogy Jób egészségét helyreállította, azt olvassuk: "Így az Úr még jobban megáldotta Jóbot élete második felében, mint az elején. Mert most már 14 000 juha, 6000 tevéje, 1000 ökörcsapata és 1000 nőstény szamara volt. Emellett még hét fiút és három leányt adott Jóbnak..... Az egész országban nem volt olyan szép nő, mint Jób lányai. És az apjuk a testvéreikkel együtt végrendeletében adta őket ." J ob 42:12-15

Illusztráció

Isten terve a gonoszság általános engedélyezésében az idők folyamán ugyanaz volt és ugyanaz a terv, mint Jób esetében.

Ádámot tökéletes embernek teremtette, a saját képmására. Az Isten képmása lenni magában foglalta az értelemre való képességet. "Ki adta a bölcsességet a belső részekbe, vagy ki adott értelmet a szívnek?" (Jób 38:36). A Teremtő volt az. Ez ellentétben állt azzal, amit mi ösztönnek nevezünk, ami az alacsonyabb rendű állatoknak adatott.

Isten nem akarta, hogy emberi teremtménye olyan legyen, mint a robotok, akik nem értenek semmit. Ezért az embernek megadta a tanulás képességét, és szabadon irányíthatta magát a megszerzett tudás alapján. Az, hogy az ember mit tesz majd ezzel a tudással, végső soron meghatározta örök sorsát.

Az ember az öt érzékszervén keresztül szerez tudást. A megfigyelésből tanul a látószervének gyakorlása révén, és a hallottakból származó információkból. Az ember fájdalmat érez, amikor forró vízzel érintkezik, és tapasztalat útján megtanulja, hogy az általa használt vizet mérsékelje. Az ember megérzi a rózsa illatát, és gyönyörködik benne, de lázadásba fordul a kellemetlen szagok jelenlétére. Az ember értékeli az egészséges ételek ízét, de megtanulja kerülni

a kellemetlen dolgokat, még akkor is, ha azok szépek tűnnek.

Így láthatjuk, hogy az ember az öt érzékszervének gyakorlása során a megfigyelésből, az információból és a tapasztalatból tanul.

Ahhoz, hogy az ember továbbra is Isten hűséges gyermeke maradhasson, elengedhetetlen volt, hogy a rossz és a jó ismeretét is megkapja, hogy a képes legyen értelmes döntést hozni a kettő között. Isten nem vak imádatot kíván, hanem olyan hűséget és bizalmat iránta, amely megértésen és megbecsülésen alapul. Isten azt kívánja, hogy azok imádják őt, akik "lélekben és igazságban imádják őt" - mondta Jézus. (János 4:23-24). Ennek elérése Ádám és utódai számára a gonosz engedélyezésének egyik fő célja a bűnből és halálból való emberi megváltás nagy isteni tervében.

Az információ nem elég

A jó és a rossz, mint elvek, az isteni törvény által vannak meghatározva. A mai világ tele van bűnözéssel, káosszal és szenvedéssel,

mert Isten törvényeit, a helyes és helytelen normáit figyelmen kívül hagyják és megtagadják. Bár az ember lelkiismerettel lett felruházva, maga a lelkiismeret nincs tisztában azzal, hogy mi a helyes és mi a helytelen, hacsak nem kapja meg ezt az információt egy hiteles forrásból, ami a mai világban Isten Igéje, a Biblia.

Mivel tudta, hogy Ádám képes volt megérteni a vele közölt tényeket, Isten az engedelmesség próbáját tette rá, meghatározva az ezzel járó törvényt. A Teremtő csodálatos otthont biztosított első szüleinknek "keletre, az Édenben", ahol "minden fa, amely kellemes a szemnek, és jó táplálékul szolgál", megtalálható volt. (1Mózes 2:8-17). Ott voltak az élet fája, és egy másik, amelyet "a jó és a rossz tudásának fájaként" írnak le. Az Úr megparancsolta Ádámnak, hogy ne fogyasszon erről a bizonyos fáról, és közölte vele, hogy az engedetlenségért halál lesz a büntetés. "Ha megeszed a gyümölcsét, biztosan meghalsz". A Teremtőnek joga volt ahhoz, hogy engedelmességet követeljen emberi teremtményeitől.

Ez az engedelmességi követelmény isteni törvény volt. És mivel Isten tájékoztatta Ádámot arról, hogy az engedetlenségért halál lesz a büntetés, azt mondhatjuk, hogy a tájékoztatás révén tudta, hogy mi lesz a vétkezés következménye. Tudta, hogy az engedetlenség halálhoz vezet.

Szükséges tapasztalat

Ez az információ nem volt elegendő ahhoz, hogy visszatartsa őt a rossz iránytól. Hiányzott belőle a szívének megértése arról, hogy mi jár az engedetlenségével, mert ismeretei nem a tapasztalaton alapultak. Kétségtelen, hogy Ádám szerette a Teremtőjét, de talán tévesen arra a következtetésre jutott, hogy mivel Éva már vétkezett, és meg fog halni, jobb lenne vele együtt meghalni, mint nélküle élni. Így Ádám, mivel nem rendelkezett azzal az erővel, amelyet a tapasztalati tudás adott volna neki, megszegte az isteni törvényt, és a halálba zuhant.

A jó és a rossz ismerete

Ádám szabad akaratából fakadó engedetlensége végső soron Isten és az ő

helyes és helytelen normáinak teljesebb megismeréséhez vezetett. A fa, amelyről tilos volt fogyasztania, "a jó és a rossz tudásának fája" volt. Ebből következett, hogy miután részesült e fáról, elnyerte a nevében foglalt tudást, még ha eközben szenvednie és meghalnia is kellett.

Miután Ádám és Éva is ivott a tiltott gyümölcsből, az Úr így szólt hozzájuk: "Íme, az ember olyan lett, mint mi, hogy ismerje a jót és a rosszat". (1Mózes 3:22). Ez nem azt jelenti, hogy a tiltott gyümölcsnek valamilyen varázslatos hatása volt első szüleinkre, amely lehetővé tette, hogy egy csapásra teljes mértékben megismerjék a jót és a rosszat.

Úgy gondoljuk, hogy az Úr kijelentése inkább azt jelenti, hogy az engedetlenség miatt az embernek most az a rendeltetése, hogy megismerje a jót és a rosszat, és hogy ezt a tudást tapasztalat útján kell megszereznie. Így hamarosan megkezdődött első szüleink nevelése. Kihajtották őket kerti otthonukból a befejezetlen földre, hogy meghaljanak. Mindenféle kedvezőtlen elemekkel kellett megküzdeniük, amelyeket "tövisek"-ként és "tövisek"-ként emlegetnek, amelyeket a föld

hozott számukra, és amelyek ellen meg kellett küzdeniük, amíg a halálban vissza nem tértek a földre, ahonnan kivették őket.

Isten úgy tervezte, hogy első szüleink egy egész fajt hozzanak létre. Isten tudta, hogy ahhoz, hogy Ádám gyermekei valóban megismerjék őt, és valóban értékelni tudják az ő helyes és helytelen normáit, ahhoz az is szükséges, hogy tapasztalat útján megtanulják az engedetlenség szörnyű következményeit. Ezért megengedte, hogy Ádám minden utódját magával ragadja a halálba. Pál írja: "Egy ember által jött be a bűn a világba, és a bűn által a halál, és így a halál minden emberre szállt". Róma 5:12

A halál mindenkit sújt

Több mint hatezer éve az emberiség ki van téve a gonosznak, és a tapasztalat által megtanulta az engedetlenség szörnyű következményeit. A halál csírái mindenkiben megnyilvánulnak, az elme és a test számtalan gyengeségében és betegségében. Sem a fiatalok, sem az öregek nem menekültek meg ettől. A természet felfordulásai a befejezetlen földön, a balesetek és az emberek egymás

elleni kegyetlenségei a háborúban és a bűnözésben mind hozzájárulnak a folyamathoz.

Isten az idők folyamán nem avatkozott bele a nagy ellenséggel, a halállal. Pál arról tájékoztat bennünket az emberek egészéről, hogy "Isten ítélőképesség nélküli elmét adott nekik". (Róma 1:28). Nem tartotta vissza az emberiséget attól, hogy a saját útját járja, bár önző és bűnös.

Isten nagyszerű terve nem ér véget az emberi faj halálba borulásával, mert Jézus, a Megváltó által gondoskodott arról, hogy mindenki felébredjen a halálból és visszatérjen az életbe. Pál írja: "Ember által jött a halottak feltámadása is. Mert amint Ádámban mindenki meghal, úgy Krisztusban mindenki életre kel". (1Korinthus 15:21-22). Ez a Krisztus általi életre való gondoskodás Jézus saját halálán és feltámadásán alapul. Ő mondta: "Az én testemet ... odaadom a világ életéért". (János 6:51). Ezért született Jézus emberként a világra. Zsidókhöz írt levél 2:9,14

A Biblia a "váltáságdíj" szót használja annak a megállapodásnak a leírására, amellyel Jézus

a világ megváltójává vált. (1Timóteus 2:6). A görög szövegben használt szó jelentése "a felszabadítás megfelelő ára". Jézus tökéletes ember volt, ahogy Ádám is tökéletes ember volt, mielőtt vétkezett volna. Így Jézus a halálban Ádám elvesztett életének megfelelő árává vált. És ahogyan az egész emberiség Ádám által elvesztette az életet, úgy az egész emberiség Krisztus által megváltott a haláltól.

Igazságos és igazságtalan

Ez azt jelenti, hogy Isten idejében mindenki felébred a halál álmából. Lesz "a halottak feltámadása, az igazaké és az igazságtalanoké egyaránt". (ApCsel 24:15). Igen, az idők folyamán, amíg a bűn és az önzés uralkodott, voltak nemes férfiak és nők, akiket hitük és engedelmségük miatt Pál "igazaknak" nevez. Ezeknek megengedték, hogy szenvedjenek, ahogyan Jób is szenvedett - nem azért, hogy megbüntessék őket, hanem hogy próbára tegyék és felkészítsék őket olyan magasztos helyzetekre, amelyeket a Teremtő tervezett számukra.

Nemes, önzetlen emberek milliói is voltak, akik nem hittek Istenben. Hitetlenségük egyik oka az volt, hogy megfigyelték, hogy az ártatlanok ugyanúgy szenvednek, mint a bűnösök. Nem tudták megérteni, miért hagyják, hogy egy csecsemő meghaljon. Nem tudták összeegyeztetni a szerető, hatalmas Isten gondolatát azzal a ténnyel, hogy oly sokan szenvedtek betegségben, vakságban, elmebajban vagy más kegyetlen betegségben. De ha ezek a hitetlenek ismerték volna Isten teljes tervét, megértették volna ezeket a helyzeteket.

Ráadásul Istent az idők során kirívóan félremagyarázták. A kereszténységben hívőnek vallott emberek közül sokan, akik a körülöttük látott szenvedést siratják, megpróbálják elhitetni, hogy mindazok, akik hitetlenül halnak meg, örökké a tűzzel és kénkövel égő pokolban fognak kínlódni. Ez az istenkáromló tanítás sok hitetlent segített létrehozni, mert egy megfelelően gondolkodó elme nem hiheti, hogy a szeretet Istene így kínozná a teremtményeit. Az ilyen kegyetlenség még a civilizált emberek törvényeivel is ellentétes.

Az első és a második lecke

Minden korszakban kevesen profitáltak eddig a gonosszal kapcsolatos tapasztalataikból. De láttuk, hogy a Biblia szerint azok, akik a halálban alszanak, fel fognak ébredni, és akkor lehetőséget kapnak arra, hogy hasznot húzzanak a jelen élet tapasztalataiból. Akkor úgyszólván egy újabb szemeszterbe lépnek a tapasztalatok iskolájában.

Jób esetében, amikor az élmény véget ért, azt mondhatta: "Hallottam rólad a fülem hallásával, de most a szemem lát téged". Így lesz ez az emberiség világával is. Amikor a szenvedés és a halál megtapasztalása véget ér, és felébrednek a halálból, az Istenről való hibás felfogásuk korigálva lesz. Akkor megismerik majd azt a kegyelmes, szeretetteljes gondoskodást, amelyet a Teremtő Krisztus által tett értük, hogy kiváltsa őket a halálból, és visszaadja őket az életnek.

Öröm a reggeli órákban

A zsoltáros Dávid írta: "A sírás egy éjszakán át tarthat, de reggelre eljön az öröm".

(Zsoltárok 30:5). A bűnnek, a bánatnak és a halálnak ez az "éjszakája" első szüleink engedetlenségével kezdődött. Ez valóban a sírás éjszakája volt. A szomorúság, amely az emberi fajra nehezedett, keserű volt, és sokan szorultságukban azon tűnődtek, vajon Isten szánja-e őket.

De lesz egy örömteli reggel az emberiség számára! Az örömnek ezt a reggelét "az igazságosság napjának" felkelése fogja bevezetni, akinek "gyógyulás lesz a szárnyán". (Malakiás 4:2). Jézus az "igazságosságnak ez a dicsőséges Napja". Az áldás új napját az ő országának felállítása hozza el, amely az igazságosság kormánya, amelyet Isten szent prófétái előre megjövendöltek. ApCsel 3:19-21

Jézus országának uralkodóiként Jézushoz hűséges követői fognak csatlakozni - azok, akik vele együtt szenvedtek és haltak meg. Jézus igazat halt az igazságtalanokért, és az ő követői önként szenvednek és halnak meg igazságtalanul vele együtt, és az élet legmagasabb szellemi birodalmába lesznek emelve. Jézus azt mondta a tanítványainak: "Elmegyek a címre, és helyet készítek nektek. És ha elmegyek és helyet készítek nektek,

akkor visszajövök, és magamhoz veszek benneteket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is". (János 14:2,3). A Szentírás azt is kijelenti, hogy ezek ezer évig fognak Krisztussal együtt uralkodni, miután "az első feltámadásban" a halálból kiemelkednek. Revelation 20:6

Krisztus és követői, a "kis nyáj", lesznek a világ láthatatlan, szellemi urai az ő országának ezer éve alatt. (Lukács 12:32). Őket itt a földön Isten hűséges szolgálóinak egy másik csoportja fogja képviselni, akik mindannyian hűségesnek bizonyultak Istenhez a megpróbáltatások alatt a Jézus eljövetelét megelőző korszakokban. Ők lesznek "fejedelmek az egész földön". (Zsoltárok 45:16). Ez a csoport Isten ősi és méltó szolgálóiból fog állni az elmúlt korszakokban, kezdve az igaz Ábeltől. Olyan kiemelkedő alakok tartoznak majd ide, mint Ábrahám, Mózes, Dávid, Illés, Dániel és Isten összes szent prófétája.

Ezek az "egész föld fejedelmei" a halálból emberi tökéletességre ébrednek, és ezer éven át az isteni Krisztus képviselői lesznek az emberek között. Milyen csodálatos kormányzati elrendezés lesz ez! Egyetemes és tartós békét fog teremteni, amire az ember

önzésében képtelen volt. Krisztus, e kormányzat isteni feje, "a béke fejedelme", és biztosítva vagyunk arról, hogy "kormányzatának és békéjének szaporodásának nem lesz vége". Ézsaiás 9:6,7

Az Úr "háza"

A Mikeás 4:1-4-ben Krisztus királyságát Isten uralkodó házaként említik. "Az utolsó napokban ... az Úr házának hegye a hegyek tetején áll meg, és a hegyek fölé emelkedik, és népek áramlanak hozzá. És sok nép ... azt mondja majd: Jöjjetek, menjünk fel az Úr hegyére és Jákob Istenének házához, és ő megtanít minket az ő útjaira, és mi az ő ösvényein járunk; mert a Sionról indul ki a törvény, és Jeruzsálemből az Úr beszéde. És ítélni fog sok nép között, és megdorgálja az erős nemzeteket messze földön, és kardjaikat ekeollóvá verik, és dárdáikat metszőkampóvá: nemzet nem emel kardot nemzet ellen, és nem tanulnak többé háborút. Hanem leülnek majd kiki az ő szőlője és fügefája alá, és senki sem ijeszti meg őket, mert a Seregek Urának szája mondta ezt."

Izrael ősi népét, amelyhez ez a prófécia először szólt, egy hegyről irányították: A jeruzsálemi Sion hegyéről. Az Úr tehát ezt a háttérrel használja fel a Messiás királyságáról szóló prófécia bemutatásakor. Az Úr "hegye" az Úr királysága, amelyet e prófécia szimbolikus Sionja képvisel.

Figyeljük meg, hogy e királyság uralkodása alatt az emberek megtanulják az Úr útját. Krisztus királyságának egész időszaka a tanulás, a nevelés időszaka lesz. Ebben a próféciaiban ennek a nevelésnek az egyik eredménye az, hogy az emberek nem tanulnak többé háborút. Akkor az angyalok üzenete a földi békéről valósággá válik. A Béke Fejedelme akkor fog uralkodni. Lukács 2:13,14

Szőlő és fügefa alatt

Emellett lesz gazdasági biztonság is. Ezt szimbolizálja a próféciaiban az a biztosíték, hogy mindenki a saját szőlője és fügefája alatt fog lakni. A világ szenvedéseinek nagy része az idők folyamán az élelem, a ruházat és a menedék hiánya miatt következett be, de ez Krisztus országában helyre fog állni.

A béke és a biztonság sem lesz az egyetlen áldás, amelyet az emberek számára garantálnak. Ézsaiás ezt írta: "Ezen a hegyen a Mindenható Úr gazdag lakomát készít minden népnek, érett borokból álló lakomát - a legjobb húsokból és a legfinomabb borokból. Ezen a hegyen lerombolja a leplet, amely minden népet beborít, a lepedőt, amely minden nemzetet betakar; elnyeli a halált örökre. Az uralkodó Úr letörli a könnyeket minden arcra, eltünteti népe gyalázatát az egész földről. Az Úr szólt. Azon a napon azt mondják majd: S urely ez a mi Istenünk; benne bízunk, és ő megmentett minket. Ez az Úr, benne bízunk; örvendezzünk és örvendezzünk az ő szabadításában." Ézsaiás 25:6-9

Amellett, hogy a "kövér dolgok lakomája" lesz, "a fátyol", amely most az emberek arcát takarja, el lesz távolítva. Ez egyértelműen egy szimbolikus függönyre utal, amely megakadályozza az embereket abban, hogy a láthassák és megismerjék Istent. Egy másik prófécia azt mondja, hogy akkor "a vakok szemei megnyílnak". (Ézsaiás 35:5). A szó szerint vakok látása helyreáll, a szellemileg

vakok pedig valódi látást nyernek Istenről és az ő dicsőséges jelleméről.

Minden gonosz elpusztítandó

Ugyanerről az időről ezt olvassuk: "Nem bántják és nem pusztítják el egész szent hegyemet, mert a föld tele lesz az Úr ismeretével, mint ahogyan a vizek elborítják a tengert". (Ézsaiás 11:9). Nem lesz többé szenvedés és halál Ádám vétke miatt. Gyilkos csapások nem lesznek többé megengedettek. Békés és virágzó állapotok lesznek akkor.

Az Úr "győzelemmel nyeli el a halált". Milyen áldott bizonyosság ez! Pál azt írta, hogy Krisztus addig fog uralkodni, amíg minden ellenség a lába alá nem kerül, és hogy "az utolsó ellenség, amely elpusztul, a halál". (1Kor 15:25-26). Ennek eredményét a Jelenések 21:4 írja le: "És Isten letöröl minden könnyet az ő szemeikről, és nem lesz többé halál, sem szomorúság, sem sírás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az előbbiek elmúltak".

Első tapasztalatok a Jóval

Krisztus uralkodása alatt Ádám és általában a gyermekei megkapják az első igazi tapasztalatot a "jóval" kapcsolatban. Ezzel befejeződik a helyes és helytelen normák fontosságára vonatkozó nevelésük. Bár teremtetésekor Ádám tökéletes volt, mégsem rendelkezett elegendő tudással ahhoz, hogy megakadályozza a vétkét. De Jóbhoz hasonlóan Ádám és a fajtája is "meglátja" majd Istent a tapasztalataik eredményeként.

Az Isten, akit akkor "látni" fognak, az lesz, akit már régóta szeretnének megismerni és szolgálni. Fel fogják ismerni tapasztalataik értékét. Rá fognak jönni, hogy az a néhány rövid, nehéz év, amelyen keresztülmentek, semmiség volt ahhoz az örökké tartó örömhöz képest, amely akkor az isteni szeretet palástja alatt tárult elébük. Nem csoda, ha azt mondják majd: "Ez a mi Istenünk, rá vártunk ... örülünk és örvendezünk az ő szabadításában". Ézsaiás 25:9

A gyötrelmes tapasztalatok végén, amelyeken Jób keresztülment, a helyreállt az egészsége, és a családja is visszakerült

hozzá. Ez részben azt a nagy áldást szemlélteti, amely az egész emberiségre vár Krisztus uralma alatt.

Amint láttuk, ez a szeretetteljes gondoskodás az emberi fajról azokat is magában foglalja, akik elaludtak a halálban. Ez a kulcsa annak megértéséhez, hogy Isten miért engedi meg a gonoszságot, mert ez azt jelenti, hogy az emberi tapasztalatokra vonatkozó nézőpontja nem függ az ember jelenlegi rövid élettartamától. Isten ezt olyan leckének tekinti, amely a feltámadásban összevethető mindazzal a jóval, amely akkor az emberekre zúdul.

A tanulás ideje

Az áldás e jövőbeli időszakát a Biblia úgy is leírja, mint az ítélet vagy próba időszakát. Ézsaiás azt írja, hogy amikor az Úr ítéletei elhatalmasodnak a földön, "a világ népei megtanulják az igazságot". (Ézsaiás 26:9). A jelen minden egyenlőtlensége ekkor helyreáll. Azok, akik most teljes mértékben szembeszállnak Istennel és az ő törvényeivel, és igazságtalanul bánnak embertársaikkal, akkor megfelelő fegyelmezést kapnak,

amelynek célja, hogy helyrehozzák helytelen cselekedeteiket. Az egyes emberekre vonatkozó összes körülményt figyelembe fogják venni, és az embereket ennek megfelelően megáldják vagy megbüntetik.

Még azok is felébrednek, akik csecsemőkorukban haltak meg, felnőtté érnek, és lehetőségük lesz élvezni Isten áldásait. A gyermeküket elvesztő anyáknak szóló vigasztaló ígéretként írta a próféta : "Egy kiáltás hallatszik Rámában - mély gyötrelem és keserves sírás. Ráchel sír a gyermekei miatt, nem hajlandó vigasztalódni - mert a gyermekei elmentek. De most ezt mondja az Úr: Ne sírj többé, mert megjutalmazlak - mondja az Úr -, gyermekeid visszatérnek hozzád az ellenség távoli földjéről. Van remény a jövődre nézve , - mondja az ÚR. Gyermekeid visszatérnek majd a saját földjükre." Jeremiás 31:15-17

Miután minden egyes ember valódi tapasztalatot szerzett a jóval és a rosszal kapcsolatban, képes lesz intelligensen választani a jó és az örökkévalóság, illetve a rossz között, és ismét halálra lesz ítélve; olyan halálra, amelyből nem lesz feltámadás.

Krisztus ekkor lesz a király és a legfőbb bíró. Péter úgy is utal rá, mint egy nagy "prófétára", és a tájékoztat minket arról, hogy bekövetkezik, "hogyminden lélek, amelyik nem hallgat [vagy nem engedelmeskedik] annak a prófétának, elpusztul a nép közül". ApCsel 3:22-23

A bűn és a halál jelenlegi éjszakájában mindenki meghal - hívők és hitetlenek, ártatlanok és bűnösök, igazak és hamisak. Krisztus uralma alatt azonban csak azok pusztulnak el, akik szándékosan nem engedelmeskednek Isten törvényeinek. Mindenki más tovább fog élni és érlelődik a tökéletesség felé. Ha továbbra is hűségesek maradnak, akkor tökéletes emberként belépnek a boldogság és élet örökkévaló jövőbeli korszakaiba, "énekel és örök örömmel a fejükön, ... és a bánat és a sóhajtozás el fog tűnni". Ézsaiás 35:10